

Gent | Alba Pararols | Actualitzat el 02/10/2023 a les 10:06

«Vaig venir a Manresa perquè volia canviar el meu camí i millorar el futur dels meus fills»

Soukayna El Fakir (Marroc)

Em dic Soukayna El Fakir i vaig néixer fa 33 anys a Tànger, al nord del Marroc, a les costes de l'estret de Gibraltar. Allà treballava en una fàbrica de sabates de les sis del matí fins a dos quarts de sis de la tarda, per un salari molt baix. Com que les condicions de vida no eren gaire bones i somiava estudiar per ser auxiliar d'infermeria o professora en una escola i allà no ho podia fer, vaig decidir marxar. Vaig arribar a Manresa fa quatre anys, per recomanació d'un meu cosí que viu a Cornellà de Llobregat i d'una cosina que viu a França i té uns amics a Manresa. El meu objectiu era millorar la meua vida i el futur dels meus fills. En definitiva, volia canviar el meu camí.

L'adaptació a la ciutat va ser molt bona perquè encara ara hi ha gent que està disposada a ajudar-me; com la Mònica i la Núria, que treballen a Càritas, o l'Alba, de la Seu. Per a mi són com unes germanes, perquè es preocupen per com estic i constantment em pregunten com va la feina i l'escola dels meus fills. Són petits detalls, però que per a mi signifiquen molt i quedaran sempre a la meua memòria.

Gràcies als cursos d'inserció laboral de Càritas vaig començar a treballar al restaurant Cal Spaguetti de Manresa netejant copes. Actualment segueixo al mateix lloc, però com a ajudant de cuina, fent les postres. M'agrada molt perquè la cuina i rebosteria sempre han estat dues de les meves passions. A la feina parlo sempre en català, per aquest motiu l'entenc molt bé. També m'hi ajuda que les persones es dirigeixin a mi en aquesta llengua perquè d'aquesta manera puc millorar el meu nivell. El vaig aprendre gràcies al Centre de Normalització Lingüística Montserrat i als cursos que es fan des de Càritas.

De Manresa m'agrada tot, perquè em sento com si estigués a casa. De totes maneres, trobo molt a faltar la meva família i especialment la meva mare, que està malalta i ha d'anar tres cops a la setmana a l'hospital per a la diàlisi. Fa quatre anys que no la veig, però cada dia m'envia un àudio i parlem per telèfon.